

BARBARA CARTLAND

← ————— →
REIS ARMASTUSENI

Alates aastast 2012 on kirjastuselt Ersen ja Amor
ilmunud järgmised Barbara Cartlandi raamatud:

Armastuse otsinguil
Armastuse laev
Nad leidsid tee taevasse
Õppides armastama
Elu mõte on armastus
Igavesest ajast igavesti
Valge nõid
Õnnis süda
Armunud süda
Armastuse rikkus
Päästja ingel
Tõeks saanud unenägu
Armastus järve ääres
Inglise roos
Armastuse tähtsus
Armastajad Londonis
Armastuse meri
Armastus Prantsusmaal
Reis armastuseni

BARBARA CARTLAND

REIS ARMASTUSENI

Inglise keelest tõlkinud Hana Arras

ERSEN

Barbara Cartland
Journey to Love
2007

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma
valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

*Kõik selles teoses olevad tegelased ja olukorrad on välja mõeldud ega
ole seotud ühegi reaalse inimese ega sündmusega.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2007 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2017 Kirjastus ERSEN

M10333117
ISBN 978-9949-87-012-7

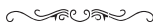
Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Kuuldes imeliselt romantilist laulu „Kolm münti purskkaevus“, meenub mulle alati armas mälestus Roomast, kui viskasin hõbemündi Trevi purskkaevu silledavasse vette, soovides armastust, ja loomulikult läsksi mu soov täide.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1885

Lord Hallam pidi sõitma Londonisse ja kogu maja oli saginat täis.

Ta oli olnud üks Inglismaa kõige edukamaid välis-
asjade riigisekretäre.

Ta arvas, et kui ta ameti maha paneb ja asub oma kohale lordide kojas, siis diplomaatilised probleemid teda enam ei puuduta. Ent iga kord, kui välissuhetes ilmnes mingi kriis, kutsuti ta vältimatult tööpostile tagasi.

Ja et ta oli oma ea kohta äärmiselt tegus ja intelligentne mees, ei suutnud ta keelduda.

Kõige vastumeelsem oli lord Hallami jaoks see, et ta pidi jätma oma tütre Shana üksinda nende maa-
majja.

Neil oli küllalt sugulasi, kes oleks olnud varmalt valmis talle seltsi pakkuma, kuid isa äraoleku ajal eelistas neiu olla omaette.

„Oh, papa, sinuga võrreldes on nad nii kohutavalt igavad,“ väitis tütar talle. „Kõik mu naissugulased aina vatravad, kui vaimustav oli nende noorusaeg, kuid see ei huvita mind praegu põrmugi.“

Isa naeris.

„Muidugi mitte. Ma luban sulle, kullake, et niipea kui mu raamat valmis saab, sõidame Londonisse. Ma korraldan sinu auks balli ja pole kahtlustki, et sinust saab selle hooaja säravaim debütant.“

Shana kaldus arvama, et temast saab pigem üks vanemaid debütante, sest ta oli juba peaaegu üheksateistkümnene, kuid ta ei tahtnud isale selle mainimisega meelehärmi valmistada.

Ta oli nende võluvas Hertfordshire'i majas väga õnnelik. Neil oli palju puhtatõulisi hobuseid, kellega ratsutada, palju maad, mida harida, ja metsad, mis teda võlusid.

Aias kirendas alati õiemeri ja talvel lokkas see ilu kasvuhoonetes.

Shana sündides oli tema isa eakam kui enamik värskeid papasid. Lord Hallam abiellus hilja, sest poliitiline tegevus ei jätnud muuks aega.

Kui ta viimaks armus Laringtoni hertsogi tütresse, oli tal mõttes luua suur pere.

Kahjuks suutis tema abikaasa, kes oli lesk, tuua ilmale ainult ühe lapse. Sünnitus laastas naise tervist nii rängalt, et ta suri, kui Shana oli kõigest viieteistaastane.

Lord Hallam pühendus seejärel tütrele, kes teda jumaldas.

Tütar oli pärinud isa terava mõistuse ja oskas lordile abiks olla tema autobiograafia koostamisel ning mahuka kirjavahetusega tegelemisel.

Shanale meeldis hommikuti isa aidata, samuti abistas ta valduse farmide ülevaatamisel ja töötas pikki tunde suures raamatukogus.

Viimane asi, mida lord Hallam praegu tahtis, oli taas kord välismaale sõita.

Ent kui peaminister Gladstone lausa põlvili palus tal minna erakorralisele diplomaatilisele missioonile Pariisi, ei suutnud ta ometi keelduda.

„Ma tulen võimalikult kiiresti tagasi,“ lubas ta Shanale, kui tõld ukse ette sõitis.

„Hoolitse enda eest, mu kõige kallim papa,“ kostis Shana ohates, „ja ära ole õhtuti liiga kaua üleval.“

Lord Hallam ägas.

„Seda ei anna kuidagi vältida. Keegi ei lobise rohkem kui prantslased ja õhtupimeduse saabudes muutuvad nad veelgi sõnaohtramaks kui päevavalguses.“

Nad mõlemad naersid, siis saatis Shana isa tõlda, mis oli suur ja äärmiselt mugav.

Tütar suudles isa hüvastijätuks ja hakkas juba ust kinni panema, kui lord ettepoole kummardus.

„Ära unusta anda vanale Bobile tubakat, mis ma tema jaoks jätsin. Ma tean, et ta ootab seda.“

„Ei unusta,“ lubas Shana.

Ta sulges ise ukse, ehkki lakei seisis ootavalt sealsamas, ja lehvitas tõllale järele, kuni see silmist kadus.

Sügavalt ohates kõndis neiu tagasi majja.

Hallis olid kaunid lilled ja nendega täidetud vaasid kaunistasid ka külalistuba. Lillede nägemine tegi teda alati rõõmsaks.

Shana ütles endale, et isa äraolekul saab ta aias rohkem aega veeta.

Ta teadis, et tunneb isast suurt puudust, kuid tema eest hoolitsesid vanad teenijad, kes olid juba palju aastaid nende pere juures elanud.

Ta oli harjunud üksi olema.

Ja ta oli rääkinud tõtt, öeldes, et ei armasta teiste inimeste seltskonda. Teda nähes oleks aga igaüks arvanud, et see on hämmastav mõtteavaldus neiu, kes on nii kaunis.

Tema ema oli omal ajal peetud kaunitariks ja tema isa oli väga nägus mees. Polnud siis imeks panna, et Shana oli pärinud vanemate välimuse.

Saatus oli ehk lisanud kõik ülejäänud.

Juuksed olid Shana juures kõige erakordsemad.

Ehkki väga heledad, leidus neis ka kuldseid salke, mis särasid päikese käes mõnikord suisa pimestavalt...